

A kisebb értékű faanyagok, mint a baltázott dorongnak, rőzsefának, éppen vékonyságuk miatt hosszú száradási idő nem kell. A sarangolt tűzifaválasztékok közül legelőbb szárad a hasáb, mert a felhasogatott darabok nagy párolgó felületükkel sok nedvességet szabadítanak fel, úgyhogy ez a választék a nyárvégi, őszeleji kereslet idején piacra dobható. A dorongot, tuskófát — különösen azon fafajoknál, amelyek félszárazon is tekintélyes súllyal bírnak, mint például a cserfa — a legkésőbb kell, illetve kellene értékesíteni, mert ezek a választékok a nedvtartalomtól a legnehezebben szabadulnak meg.

De, hiszem, hogy eljön az idő, amikor a kétéves vágású tűzifára fogunk újra visszatérni, mert az mégis csak a leggazdaságosabb, legjobban kedvelt és a fogyasztó szempontjából is a legelőnyösebb.

Ágfalvi Imre.

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Jegyzőkönyv

az Országos Erdészeti Egyesületnek Budapesten, 1931. évi március hó 9-én az egyesület székházában tartott rendkívüli közgyűléséről.

Megjelentek: gróf Hadik János, Térfi Béla alelnök, Biró Zoltán ügyvezető, Ágfalvi Imre, dr. Ajtay Sándor, Apáti László, Babos Károly, Balogh Ernő, Bárány Károly, Bárdi László, Barrois Andor, Barsy Nándor, Bartha Dezső, Bartha Lajos, Baumann Béla, Baumert Béla, Bächer Adolf, Becker Róbert, Benkovits Károly, Beyer Jenő, Béky Ferenc, Bogyay Gyula, dr. vitéz Bokor Rezső, Botos Sándor, Bund Károly, Choma Ödön, Cseleji József, Csernay Antal, Cserneczky Károly, Cservenka László, Csizmazia László, Czillinger János, Dalmady Ödön, Dercsényi István, vitéz Dunaszentgyörgyi Gusztáv, Eröss Gyula, dr. Fazekas Ferenc, vitéz Fejes József, gróf Festetics Kristóf, Fiedler Jenő, dr. Földes Károly, Földvári László, Földvári Miksa, Franciscy Vilmos, Furherr János, Galambos József, Glóser Dezső, Gohn Emil, Gulyás Jenő, Gyarmathy Mózes, Haider Henrik, Halász Ferenc, Hajdu János, Hammerschmidt Ernő, Haracsi Lajos, Heincz József, Hepke Arthur, Hinfner György, Horváth Rezső, Hrobáts József, Jaeger Béla, Jellachich László, Jeszenszky Ferenc, Ijjász Ervin, vitéz Szilágyi-Ilosvay Lajos, Irinyi Aurél, Kaisz György,

Kállay Árpád, gróf Keglevich Gyula, Keiner Rezső, Kelemen Tivadar, Kirkovits István, Kiss Zoltán, Kocziha János, Komán Béla, Komáromi László, Kosa Gyula, Kovács Jenő, Kováts Lajos, Kovássy Kálmán, Kozma István, Körmendy Károly, Krall János, Kricsfalvi Viktor, Krizmanics Ferenc, Kuka József, Kutassy Viktor, Kukovics István, Kuzma Gyula, Laczkó Béla, Lengyel Sándor, Lengyel Viktor, Létz Lajos, Lotterhof Márton, Loványi Heribert, dr. Magyar Pál, id. Majláth József gróf, Márk Pál, Maróthy Emil, Marsalkó Ferenc, Matusovits Péter, Mattyasovszky Emil, Mayer Aurél, Miklós Károly, Molcsányi Gábor, Müller József, Nagy Mihály, Neumann István, Olsovszky Árpád, Olasz János, Orbán László, Orosz Antal, vitéz Ortutay Pál, Osterlamm Ernő, Osztroluczky Géza, Osztroluczky Miklós, Pájer István, örgróf Pallavicini Alfonz Károly, Papp Béla, Papp Szász Tamás, Pápay Domonkos, Pászthory Ödön, Petényi Keresztély, Pethe Lajos, Petricsek István, Péch Kálmán, Polgár György, Polgár László, Polakovics György, Pukács Endre, vitéz Raab János, Rabó Gyula, Rajniss Béla, Rappensberger Andor, Riedl Gyula, Riedl László, Rohoska Soma, Róna Miklós, Róth Gyula, Rutényi Károly, Rott Ferenc, Scherg Károly, Schivetz Ferenc, Schneider Ernő, Schulek János, Seemann Ferenc, Surjánszky János, Szabó Benedek, Szabó Géza, Szabó Mihály, Szádeczky Miklós, Székács Elemér, Székács Vince, Szilágyi Ernő, Szisz Ferenc, Szokol András, Szóke Győző, Szpiska Mihály, Takács János, Takách Zsigmond, Tanka Sándor, Tárczy Pál, vitéz Telgarthy Jenő, Tóber Sámuel, vitéz Tóth László, Törzs Arthur, dr. Tuzson János, Uher József, Vallach Gyula, Vallent Emil, vitéz Vasváry Hugó, Véssey Ferenc, Vető Gyula, Vidos Miklós, Vuk Gyula, Weinert Tivadar, Wehofer Mihály, dr. Zavicsa József, Zólomy Imre, Zoltán János, Zsák Lajos, Zsiray Gyula, Zsombory Ignác, Zügn Nándor és még sokan mások.

Elnöki megnyitó: Üdvözlöm a megjelenteket és az Országos Erdészeti Egyesületnek a mai napra kitűzött rendkívüli közgyűlését megnyitom.

Megállapítom, hogy a közgyűlés határidejéről minden egyes egyesületi tag posta útján értesítve lett s ezenkívül a közgyűlés meghívója a hivatalos lapban is közzé lett téve.

A jegyzőkönyv hitelesítésére Gyarmathy Mózes és Papp Béla urakat kérem fel.

Van szerencsém a közgyűlés nagybecsű tudomására hozni, hogy a m. kir. kereskedelemügyi miniszter úr képviselőjében Dalmady Ödön miniszteri tanácsos, a vasúti és hajózási főfelügyelőség főnöke, a m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter úr képviselőjében Bund Károly miniszteri tanácsos; a Budapesti Mérnöki Kamara képviselőjében Balogh Ernő ny. minisz-

teri tanácsos; Magyar Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetsége képviselőjében Schulek János alelnök; Országos Magyar Bányászati és Kőhászati Egyesület képviselőjében Pethe Lajos ügyvezető alelnök és Schivetz Ferenc titkár; Országos Magyar Gazdasági Egyesület képviselőjében Székács Elemér m. kir. gazd. főtanácsos; Felsődunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület képviselőjében Hepke Arthur m. kir. főerdőtanácsos, erdőigazgató, I. alelnök és Barrois Andor m. kir. erdőtanácsos, titkár; Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesülete képviselőjében Czillinger János jelentek meg.

A megjelent megbízott Urakat az egyesület részéről melegen üdvözlöm.

Egyben sajnálattal állapítom meg, hogy a m. kir. földművelésügyi miniszter úr nem képviseltette magát.

Tisztelt Közgyűlés!

Alig egy éve annak, hogy az erdőtörvénytervezet tárgyalása rendkívüli közgyűlés összehívását tette szükségessé s ime, a gazdasági viszonyok nehézségei újból az elé a kötelezettség elé állították az egyesület vezetőségét, hogy a tagok összességének elhatározását rendkívüli közgyűlésen kérje ki.

Az egész világon végigvonuló gazdasági válság, különös súllyal nehezedik hazánk gazdasági életére s mint minden ágazat, az erdőgazdaság is súlyosan érzi ennek a következményeit.

Egyesületünk nem nézheti tétlenül azt a kétségbeesett vívódást, amelyet amúgy is nehéz helyzetben levő erdőgazdaságunk a pusztta megélhetésért és a jövőért folytat.

Mióta az összeomlás a magyar erdők zömét elszakította tőlünk, az azóta eltelt 10 év alatt erdőgazdaságunk csak tapogatózva haladt előre.

Az első 5 év a mindent várással telt el, mert hiszen áltattuk magunkat azzal a reménnyel, hogy ez nem maradhat így.

Abban azonban, hogy a második 5 év eredményei annyira gyengék, a kormánnyal együtt hibás az érdekeltség is, mert hiszen a legtöbb esetben vagy nem ragadta meg a kínálkozó alkalmat, vagy nem tudott a jogos igényeknek akkora nyomatékot adni, hogy az érvényesülést kereső egyéb érdekekkel szemben az erdőgazdaság érdekeit érvényre tudta volna juttatni.

Meg kell azonban állapítanom azt is, hogy a kormányzat részéről nem volt meg sem az a megértés, sem az a koncepció, ami az ilyen ügyek intézésénél elengedhetetlen.

Igaz ugyan, hogy a legutolsó hónapokban többször tapasztaltuk a kormány jóindulatát és ennek a jóindulatnak már némi hasznát is látja a ma erdőgazdasága, de máig is hiányzik a kormány politikájából a nagyvonalú, az összes fontos kérdéseket felölelő egységes erdőgazdasági program.

Márpedig az erdőgazdaság az, amelynél hosszú élettartamára való tekintettel a céltudatos, előre megfontolt és következetesen végrehajtott gazdasági programra feltétlenül szükség van.

A kormányzat maga is érezte, hogy az eddigi törvényes intézkedések nem védik meg mindenben az erdőgazdasághoz fűződő közérdeket s ezért hevenyészett, szűkszavú rendeletekkel a törvényen messze túlmenőleg nyúlt bele az erdőgazdaságba.

Ha elismerjük is, hogy a háború alatt nem lehetett állandó érvényű, a messze jövőre kiható gazdasági törvényeket alkotni, a háború befejezése óta eltelt 12 év bőségesen elegendő volt arra, hogy az új erdőtörvény tető alá kerüljön.

Mert a rendeletekkel való gazdálkodás csak bizonytalan állapotot teremt annál is inkább, mert hisz ezeknek a rendeleteknek az értelmezése úgyszólván évről-évre, de még egyazon időben is a különböző hivataloknál állandóan változott.

Egyesületünk fél évtizedes harcának eredménye volt az, hogy közel egy évvel ezelőtt részletesen foglalkoztunk itt az új erdőtörvény tervezetével.

Maga a kormányzat sürgette a tervezetnek minél előbb leendő tárgyalását és íme már azóta több mint 11 hónap telt el és a tervezet végleges szövege máig sem látott napvilágot, dacára annak, hogy egyesületünk javaslatát teljes joggal tekintettük a hivatalos körök és az érdekelttek között létrejött megállapodásnak.

Kevésbé éreztük volna meg a gazdaság minden vonatkozását felölelő új törvény hiányát akkor, ha az egyéb intézkedésekben meg lett volna a következetesség és az előre kitűzött nagy célokra való törekvés.

Az első évben maga az erdőgazdaság védelmet nem kért,

mert hiszen a háború óriási mértékű anyagelhasználása következtében, de különösen a belföldi termelés erős visszaesése miatt termékeinek elhelyezése gondot nem okozott.

Amint azonban 3—4 év elteltével a külföldi fatermékek beözönlése megkezdődött, a legélesebben jelentkeztek a hátrányai azoknak a kormányintézkedéseknek, amelyek a magyar erdőgazdaság érdekeit rendkívül erősen sújtották.

A forgalmiadó kérdését máig is csak a tűzifára vonatkozólag sikerült némileg rendezni. A műfatermékek forgalmiadója még ma is 8—10%-os tehertöbbletet jelent a magyar termelésre a külföldi behozattal szemben.

A vasúti tarifák méltánytalanságát mult év novemberében megszüntette ugyan a kormány intézkedése a tűzifánál, de máig is félnünk kell tőle, hogy ez az ideiglenesnek mondott intézkedés bármikor hatályon kívül lesz helyezve.

A forgalmiadó helytelen kezelése, a megmunkált faanyagok vasúti tarifájának a magyar termelésre ma is kedvezőtlen rendszere, a behozatali vám teljes hiánya azt eredményezték, hogy az utolsó 3 év alatt, amikor a gazdasági válság hullámai nálunk is nagyobb erőre kaptak, azelőtt virágzó fűrésziparunk 80%-ban tönkrement s a magyar erdőgazdaság műfatermékeinek elhelyezése ma még a tűzifánál is nagyobb gondot okoz.

Csodálatos dolog, hogy az ipari érdekeltség legfőbb képviselője, a GyOSz, mennyire el tudott feledkezni a békeidők virágzó fűrésziparáról.

Pedig a külföld intézkedései már régóta mutatták, hogy azt a munkamennyiséget, amit az általunk felhasznált faanyagok első feldolgozása jelent, a külföld a maga részére akarja biztosítani.

Minden eddigi szokással ellentétben, aránytalanul magas kiviteli illetékekkel terhelték a gömbölyű fát összes szomszédállamaink.

Nem azért, mintha nem lettek volna óriási feleslegeik, nem azért, mintha nem lettek volna az abból előállítandó félgyártmányok elhelyezésénél reánk, mint fogyasztókra utalva, de tisztán azért, mert a maguk részére akarták az ezek első feldolgozásával felmerülő sokmillió munkabért biztosítani.

A védekezés, a megtorlás legtermészetesebb módja lett volna az, hogy a mi kormányzatunk viszont a belföldi fűrészipar védelme érdekében vámmal terhelje meg a behozott kész fűrészárut.

A legkisebb erre irányuló törekvéssel azonban mindig a gyáripari érdekeltség helyezkedett a legmerevebben szembe és nem akarta belátni, hogy akkor, amikor legtöbb ágazata a készárú értékének 30—50, sőt 100 százalékaival felérő vámvédelemben részesül, méltányos dolog, hogy testvér iparága, a magyar fűrészipar részére is biztosítson valamelyes védelmet annál is inkább, mert ez a vám a továbbfeldolgozó iparnál a legtöbb esetben csak az általuk elért haszonnak töredék százalékát tette volna ki.

Talán szokatlan, Tisztelt Közgyűlés, hogy az Országos Erdészeti Egyesület, amely elsősorban őstermelőérdekeltség, legyen az egyedüli testület, amely egy iparág vámvédelme érdekében síkra száll.

Ki kell azonban jelentenünk, hogy a magyar erdőgazdaságnak a magyar fűrészipar fenntartásához és a legális magyar fakereskedelem életbenmaradásához jelentős érdekei fűződnek.

Erdeink eloszlása ma is rendkívül aránytalan s így a belső szükségletek kielégítésénél nem nélkülözhetjük a fakereskedelmet.

Az erdőgazdaságok legnagyobb része egymagában nem nyújt elegendő nyersanyagot, egy önálló feldolgozótelep létesítésére, azért van feltétlenül szükségünk arra, hogy a magyar fűrészipar kellő védelemben részesítettén, mint önálló ipari vállalkozás is tisztességesen megélhessen, nehogy a fával is úgy járjunk, mint ahogy évszázadokon át jártunk a gyapjúval, hogy a tőlünk kivitt gyapjút tízszeres munkabérrel terhelve kaptuk szövet formájában a külföldről vissza.

Ha lehet igen helyesen védeni gyapotiparunkat, vasiparunkat, papíriparunkat és még igen sok olyan iparágat, amelyik nyersanyagát külföldről szerzi be, miért bánnak a fűrésziparral olyan mostohán, jóllehet, ha megfelelő védelemben részesül, módjában lesz a belső fogyasztás kielégítésére szükséges fenyőfát a külföldről gömbölyű állapotban beszerezni és itt feldol-

gozni. Hiszen ezt nemcsak az erdőgazdaság és a fűrészipar eminens érdeke, de a magyar munka védelme is megkívánja.

És itt, Tisztelt Közgyűlés, nem lehet azt az érvet sem beállítani, hogy a magyar erdőgazdaság ma egyáltalán nem tudja ezeket a nyersanyagokat szolgáltatni.

Mert nemcsak a magyar fenyőfatermelés emelkedik évről-évre, de a magyar erdőgazdaságnak már ma is vannak olyan faanyagai, amelyekkel a fenyőfát elsősorban az építkezéseknél, de az asztalosiparban és sok máshelyütt is tudjuk pótolni, amilyenek a nyárfélék, az akác és az éger.

Akkor, amikor mi a fűrésziparnak megfelelő vámmal leendő megvédését kérjük, egyúttal meg is jelöljük az utat, amelyen 1—2 évtizeden belül ennek a fűrésziparnak az összes nyersanyagszükségletét is fedezni tudjuk, úgy, hogy még ebből a szempontból sem leszünk behozatalra utalva.

Ahol pedig a fa nyers állapotban kerül felhasználásra, mint például a bányászatnál, ott egy évtized céltudatos politikája elegendő arra, hogy az anyagszükséglet 80%-át, ha nem többet, idebenn tudjuk fedezni. Sőt kifejezetten rámutatunk arra, hogy ezen a téren már ma is a szükségletnek jelentős részét tudnánk más fanemmel is pótolni, ha ezek felhasználása tekintetében a bányászat részéről is meg volna a megfelelő jóindulat. Hiszen például a Krassószőrénymegyei szénbányák nagy mennyiségben használtak a békében cser-, bükk- és egyéb fanemű bányafát is.

Ha mindezekhez az indokokhoz még hozzá vesszük azt, hogy 1—2 évtized következetes védelme és céltudatos munkája az évi 100 milliót meghaladó behozatali tehertől nagyrészt mentesítene bennünket, akkor, Tisztelt Közgyűlés, senkinek sem szabad gondolkoznia azon, hogy behozzuk-e a műfávámokat vagy sem, mert hiszen, amint már előbb jeleztem, ez a vám a feldolgozó iparágak tiszta hasznának legfeljebb néhány töredék százalékát emésztene fel.

Erre a védelemre pedig már ma szükség van.

Mert például a nyugati részeken levő magyar fenyőfatermelések a mérsékelt tarifális védelem mellett sem tudják fa-termékeinket értékesíteni. Ha pedig az erdőgazdaságot jöve-

delmezővé tenni nem tudjuk, akkor nem is számíthatunk annak fejlődésére.

Annak pedig, hogy a tűzifavámok további fenntartásán még gondolkoznunk sem szabad, legerősebb bizonyítéka az, hogy dacára a vámnak, dacára a tarifakedvezménynek, a magyar termelésnek még ma is több, mint 30.000 vagón eladatlán, főképp cser tűzifakészlete van, a behozatal pedig továbbra is egész vígan folyik.

Mindent el kell tehát követnünk termelésünk védelme és fokozása érdekében nemcsak az államhatalomnál, de társadalmi úton is, mert mégis lehetetlen dolog, hogy egy elszegényedett ország évente sokmillió pengőt dobjon ki olyan külföldi árucikkért, amit idebent is megkaphat.

Ebben pedig igen nagy része van a magyar kereskedelemnek is, amely egy lépést sem tesz abban az irányban, hogy például a magyar cser tűzifát a budapesti piacon bevezesse.

Az bizonyos, hogy egyes cég a cserfa keverésével célt nem érhet, de szeretnék már a fogyasztókat kizsákmányoló kartellekkel szemben egy olyan társulást, olyan összebeszélést is látni, amelyik ennek a nagy gazdasági érdekeknek a szolgálatában a magyar termékeknek a közönséggel való megkedveltetése céljából alakult.

Hogy az erdőgazdaságunk a fejlesztésre érdemes, hogy ez a fejlesztés az országnak milyen elsőrangú érdeke, arra a legutóbb a képviselőházhoz intézett emlékiratban mutattunk rá.

Ennek a fejlesztésnek egyik legfontosabb eszköze az, hogy az erdőgazdasági kérdésekben a laikus közönségnél majdnem teljesen hiányzó érdeklődést fel tudjuk kelteni és a hiányzó hozzáértést megfelelő számú szakember rendelkezésére bocsátásával tudjuk pótolni.

Mit látunk ezzel szemben a kormány erdőgazdasági ténykedésénél ma, amikor a fakérdés egész gazdasági életünknek, sőt állambiztonságunknak is egyik legsúlyosabb sebe.

Az erdőgazdaság fejlesztésére irányuló egyetlen akciót, az Alföldfásítást, amelyet pedig tételes törvény, az 1923. évi XIX. t.-c. ír elő, a kormány költséghiány címén beszünteti, sőt ennél tovább megy, még az eddigi alkalmazott erdőtiszti létszámot is

olyan mértékre apasztja, hogy az így redukált létszám a felmerülő teendőket még addig a mértékig sem tudja majd ellátni, amennyit a régi békeidők gazdasági élete megkívánt.

Az erdőgazdaság irányítása és felügyelete mindenütt állami hivatás a művelt nyugat országaiban is, mert egyik sem akar a mai Görögország vagy Dalmácia sorsára jutni, ahol az erdőterületek elpusztulása a gazdasági élet leromlását vonta maga után.

Nálunk tételes törvények írják elő azokat a teendőket, amiket az állam ellátni köteles és az állami erdőtisztikar a miniszternek is átadott beadványában becsületes őszinteséggel és hazafias feljajdulással vallja be, hogy már az eddigi létszám mellett is fizikailag képtelen volt arra, hogy ezeknek a feladatoknak megfeleljen és ezeket a kötelezettségeket esküjéhez híven ellátni tudja.

Ennek dacára az történik, hogy a kormányzat néhány év alatt több, mint 20%-kal kívánja a tisztikar létszámát csökkenteni.

Ilyen létszámcsökkentést akar keresztülvinni akkor, amikor a földművelésügyi tárca többi főiskolai képzettséget igénylő ágazatainál a tervezett létszámcsökkentés átlagban a 4%-ot alig haladja meg, sőt van akárhány állami ágazat, amelynél még létszámszorítás is van.

A földművelésügyi minisztérium 1330 emberből álló létszámának a mindössze 222 emberből álló erdőtisztikar 16.65%-át teszi, ugyanakkor a 109 beszüntetendő állásból 48-at, vagyis 44.1%-ot nekik kell leadniuk.

Nem kívánom felsorolni, hogy az egyes szolgálati ágazatoknál mennyi az apasztás, csak a fogalmazói kart kívánom megemlíteni, ahol az apasztás mindössze 4.3%-ot tesz ki, élénk bizonyítékául annak, hogy egy ilyen gazdasági minisztériumban is a szakemberek mellőzésével a jogászok dominálnak.

És itt felteszem a kérdést: el lehet-e hinni azt, hogy a kormányzatban meg van a hozzáértés, meg van a jóindulat egy ilyen fontos gazdasági ág fejlesztésére akkor, amikor ahelyett, hogy külön arra a célra állítana be szakembereket, hogy azt az elhanyagolt gazdasági ágat társadalmilag is minden eszközzel

propagálják, ehelyett a létszámot annyira lecsökkenti, hogy az még az államra törvények által ráhárított ellenőrzést és irányítást sem képes elvégezni.

Be kell hogy lássuk azt, hogy nekünk, mint nyomorúsággal küzdő, legyőzött államnak a legmesszebbmenő takarékossgot kell az egész vonalon alkalmazni.

Kérdem azonban, lehet-e észszerűnek minősíteni ezt a takarékossgot, amely nemcsak bekötni nem akarja azt a nyílt sebet, amelyen át évről-évre folyik külföldre a nemzet életereje, de még az orvosok számát is csökkenti, hogy az a seb még gondozatlanabban maradjon, még elhanyagoltabb állapotba kerüljön.

Maga a kormány tette közzé a statisztikai adatokat arról, — amint arra már a felsőházban is rámutattam, — hogy az erdősítési hátralékok évről-évre szaporodnak, a kopárok területe állandóan növekedőben van.

Lehet-e ilyenkor takarékoságnak nevezni azt, ha a személyzetet, amelyik az annyira szükséges felügyeletet eddig sem tudta megfelelően ellátni, egyötöd részével apasztani kívánják? És ez, mint arról az erdészeti főosztály vezetőjétől, Pfeiffer Gyula Óméltóságától értesültem, elhatároztatott anélkül, hogy az illetékes főosztályt e tekintetben meghallgatták volna. Ha a földművelésügyi miniszter érdemesnek tartotta volna ezt a kérdést az erdészeti tisztikarral is megtárgyalni, úgy talán sikerült volna meggyőzni a kormányt a brutális létszámapasztás lehetlenségéről és súlyos következményeiről. Minthogy ez nem történt meg, senkisem csodálkozhatik azon, hogy a tisztikar igyekezett mindent elkövetni, hogy ez a sérelmes terv végrehajtásra ne kerüljön. Mint értesültem, az erdészeti kar tisztviselői, akik között az erdészeti főosztály vezetője nem volt ott, pedig tudom róla, hogy szívvel, lélekkel a tisztikar oldalán áll, megjelentek a földművelésügyi miniszter előtt és őt a terv megmásítására felkérték, bejelentve egyúttal azt is, hogy érdekeik védelmében a minisztériumon kívüli szakkörök támogatását is igénybe fogják venni. Mint értesültem, ez ellen akkor a földművelésügyi miniszter úrnak kifogása nem volt. Engem is többen felkerestek a tisztikar megbízásából, hogy ezen igazságos

ügynek szószólója legyek. Erre kötelességszerűen vállalkoztam és kijelentettem, hogy minden lehető el fogok követni az erdőgazdaságot alapjában érintő és az erdészeti tisztikarra nézve sérelmes intézkedés megakadályozására. (Éljenzés.)

Magától értetődik, hogy ezzel a tervvel szemben az Erdészeti Egyesület kell, hogy állást foglaljon és pedig nemcsak a köz szempontjából, hanem az erdészeti tisztikar szempontjából is, akik az egyesület taglétszámának jelentékeny százalékát teszik ki.

Azt a körülményt, hogy a tisztikar az Erdészeti Egyesület támogatását igénybe akarja venni, fegyelmi szempontból a miniszter elleni renitenciának minősíteni, a legnagyobb igazságtalanság volna, amit a magam részéről fel sem tételeztem. Hogy ez azonban mégis így van, arra abból következtek, hogy az a három állami tisztviselő választmányi tag, Pfeiffer Gyula, Papp és Véssei Öméltóságai, akiket a választmány felkért arra, hogy e tárgyban készítendő emlékirat szövegezésében vegyenek részt és akik erre való készségüket kijelentették, néhány nappal később erről a megbízatásról minden indokolás nélkül lemondottak.

Úgy én, mint az egész egyesület abban a meggyőződésben volt, hogy a földművelésügyi miniszter, mint az erdészet és saját tisztikarának legfőbb védelmezője, csak örülhet annak, ha a pénzügyminiszter túlzott takarékoságával szemben ebben a kérdésben külső támogatást is kap.

Amikor a felsőházban a legutóbb tárgyalta vízszabályozási törvényjavaslattal kapcsolatban azt követeltem, hogy az intézkedések azonnal lépjenek életbe és e vonatkozásban a földművelésügyi minisztert leszavaztuk, akkor is az volt az érzésem, hogy a földművelésügyi miniszternek helyzetét a törvényhozás csak megkönnyítette állásfoglalásával, mert azt reméltem, hogy a földművelésügyi miniszter a költségvetés intern tárgyalásánál a gazdatársadalom érdekeit megvédve maga is azt az álláspontot képviselte.

Az Erdészeti Egyesület eddigi működésével azt bizonyította, hogy kötelességét a legnagyobb objektivitással teljesíti, mert hiszen a miniszternek az erdészeti érdekeket szolgáló in-

tézkedéseit mindig a legmesszebbmenően támogatta, de viszont nem adhatja fel azt a jogát és ezt tőle senki el nem veheti, hogy minden esetben, amikor az erdőgazdaság érdekeit veszélyeztetve látja, a tervezett intézkedések ellen erélyesen állástfoglaljon.

Tisztelt Közgyűlés!

Még egy olyan kérése van a magyar erdőgazdaságnak és erdészársadalomnak, amelyikkel ma foglalkoznunk kell és ez a soproni főiskola kérdése.

A mult közgyűlésünk már egyhangúlag állást foglalt a főiskolának a pécsi egyetembe beolvasztása ellen, mert hiszen ez a beolvasztás homlokegyenest ellentéte volna az egész világon követett irányzatnak, amely különösen a gazdasági főiskolákat teljesen specializálni kívánja.

Ez az ügy, dacára a földművelésügyi miniszter úr szokatlannul erélyes közbelépésének, ma sem jutott nyugvópontra, sőt biztos értesüléseink vannak arról, hogy ebben az irányban a kuliszák mögött állandó tevékenység folyik.

Azokon a gazdasági indokokon kívül, amelyekre a mult közgyűlésen már rámutattam, most két inkább erkölcsi és érzelmi momentumra kívánok rámutatni, amelyek a főiskola önállóságának fenntartását és teljes egyetemi rangra való emelését teszik indokolttá.

Az egyik a 150 évet meghaladó európai hírű mult.

Lehetetlen kultúrbotrány volna, ha a kormányzat Európa egyik legrégebb műszaki főiskoláját, amelyet az egész külföld ismer, amely egy agrárország két igen fontos őstermelő ágazatának szakembereit van hivatva nevelni, fejlesztés helyett egy olyan egyetemi fakultássá süllyesztené le, amellyel az egyetem ma, sajnos, alig tenne többet, mint hogy a szellemi proletáriátus számát szaporítaná.

A másik az a szerep, amit a főiskola a közelmultban vitt.

A nyugatmagyarországi harcokban, a nemzeti érzésnek ebben a lelkes fellángolásában, a főiskola bőségesen kivette a maga részét és mindnyájan igen jól tudjuk, hogy a soproni népszavazás kedvező eredményében a főiskola hallgatóinak oroslánrésze volt.

Most, amikor ennek az eseménynek 10 éves jubileumához

közeledünk, a kormányzat azzal méltányolná ezen intézmény nagy érdemeit, amely hazafias kötelességét oly szépen teljesítette, hogy a főiskolát egyetemi rangra emelve, azt annak minden külső kellékével is ellátva, Sopron városát egyetemi városi rangra emeli.

Tisztelt Közgyűlés!

Ezek a fontos kérdések indították a vezetőséget arra, hogy a tagok együttes állásfoglalását kikérje.

Én arra kérem a megjelent igen tisztelt tagtársakat, hogy ezekben a kérdésekben álláspontjukat teljes higgadsággal, de azzal az eréllyel és határozottsággal fejtsék ki, amelyet ezek az ügyek megérdemelnek és amelyre szükségünk van akkor, ha a mindnyájunk által óhajtott eredményt el akarjuk érni.

Ehhez a munkához kérem én a tisztelt tagtársak szíves támogatását.

ÜGYVEZETŐ JELENTÉSE: Biró Zoltán:

Tisztelt Közgyűlés!

Méltóztassanak megengedni, hogy jelentésemet rövidre szabva bejelentsem, hogy mindazok a kérdések, amelyek ma a közgyűlés elé kerülnek, az illetékes bizottságok, valamint az igazgatóválasztmány előtt letárgyaltattak már.

Első kérdés a műfatermékek vámjának kérdése. Ennek a kérdésnek multja van. Amikor 1921-ben megszületett az önálló vámtarifa, a magyar fatermelés a bölcsőjében feküdt még és a háborúban megsokkent munkáslétszám, de a kormányintézkedések is visszaszorították fejlődésében. A külfölddel való forgalom a re-kompenzációs viszonyra volt szorítva, úgy, hogy még nekünk kellett ipari feldolgozásra alkalmas nyersanyagokat adni azért, hogy fát kaphassunk. Ilyen körülmények között az erdőgazdaság nem helyezkedhetett arra az önző álláspontra, hogy a maga érdekeinek védelmére a fatermékekre vámot kérjen, hanem arra az álláspontra helyezkedtünk, hogy nem akarjuk vámmal megdrágítani az általános fogyasztást.

Számítottunk arra, hogy a magyar termelés más formában részesül védelemben, ahelyett azonban az történt, hogy életbe léptették a forgalmiadót, az első ökölcsapást, ami a magyar termelést érte, amennyiben a külföldről bejött összes faárúk forgalmiadó mentesen jutottak el a fogyasztóhoz. Csak egy ügynököt kell a külföldi cégeknek tartaniok, hogy a magyar kereskedelem megkerülésével forgalmiadómentesen juttassák el az árut a fogyasztóhoz akkor, amikor a mi termelőink és a régi magyar kereskedők 6—8, sőt 10%-os forgalmiadót voltak kénytelenek viselni, aminek végeredményében természetesen a magyar erdő-

gazdaság vallja kárát. Ezek a hátrányok az utolsó időben jelentékeny mértékben fokozódtak.

Mindamellett örömmel mutatunk rá arra, hogy a magyar termelés az utolsó 8 esztendő alatt közel 300%-kal fokozódott. Ha el tudnók érni, hogy minden egyes fogyasztó hazai anyagot használjon, ki tudnók küszöbölni a mai nehézségeket.

Legutóbb a Mérnökegylet pályázatot írt ki arra: Mivel pótoljuk a fát? Két szóval megadom a választ: Magyar fával! Az erdőgazdaságnak a magyar faiparra feltétlenül szüksége van. Kérdem tisztelt Közgyűlés, jogos-e az iparnak a szembeszállása az erdőgazdasággal akkor, amikor ez azt hangoztatja, hogy a magyar fűrészipar, a GyOSz-nak ez a mostohagyermek, amely a magyar erdőgazdaság termékeit dolgozza fel, védelemre szorul.

Tisztelt Közgyűlés!

A belföldi kereskedelemre igenis szükség van. Szükség van jónevű cégekre, hogy a magyar közönség és a termelő erdőgazdaság között lebonyolítsák a forgalmat. Épp ily szükségünk van a fűrésziparra is!

A békeidőben az alföldi fűrészipar nem dolgozott fel semmit azon a mennyiségen felül, amit maga a magyar erdőgazdaság elő tudott állítani, de ez a mennyiség évi 1,000.000 m³ körül mozgott.

Az 1929. év fűrészárubehozatalára, a konjunktúra fellendülésekor csak kis részben lett volna szükségünk, ha a magyar fűrészipar védelmet kapott volna. E helyett nyers fát hoztunk volna be feldolgozás végett!

Meggyőződésem, t. Közgyűlés, hogy az a kb. 22—24,000.000 pengőt kitevő munkabér, amely fűrészelési díj címén a román, cseh, jugoszláv, ausztriai fűrészek kezébe vándorol, megmaradt volna az Alföld magyar munkátlanainak. Azonkívül azoknak a hulladékanyagoknak, amik ott jóformán elkallódtak, számottevő része nemcsak arra szolgált volna, hogy olcsó tüzelőanyaggal lássa el a városok szegény népét, hanem igenis sok szükségletet látott volna el, amit ma, szintén igen nagy áron, a külföldről szerzünk be.

Egyesületünknek a felfogása az, hogy ezt a magyar iparágat, amelyikre a magyar erdőgazdaságnak feltétlenül szüksége van, de amelyik az egész magyar közgazdaság részére is évről-évre 25—30,000.000 P munkabért takarítana meg abban az esetben, ha megfelelő támogatásban részesülne, ennek az iparágak az érdekében követelnie kell az egyesületnek, hogy a forgalmiadó legalább is kiegyenlíttessék és a külföldi fűrészáru megfelelő vámokkal terheltyessék. Ezelőtt 2 héttel egy nyugatmagyarországi fűrésztelepen jártam, ahol 4000 m³ fűrészelt fa áll felraktározva s ez a mennyiség április végére 8000 m³-re fog felszaporodni, de semmi remény nincs arra, hogy valamennyit is el tudjanak belőle helyezni, mert nem tudják 150 km-en túl sehova sem eljuttatni a magas vasuti tarifa miatt, arról pedig álmodni sem mernek, hogy Budapestet megközelítsék.

Egészséges-e az az állapot, hogy az a birtokos, miután kivágatta, felfűrészeltette a fát, lefizette utána az összes adókat,

tétlenül nézze, mint rothad nyakán az áru, aminek minimálisan 300.000 P az értéke? Javaslatom: Méltóztassanak egyhangúlag hozzájárulni, hogy Véssey és Vuk tagtársak bevonásával meg- szerkesztendő beadvánnyal forduljanak ebben a kérdésben a föld- művelésügyi miniszter úrhoz, azt mutassuk be a kereskedelmi és pénzügyminiszter uraknak, sőt szükség esetén a miniszterelnök úrnak is.

Kérjük fel az Elnök úr öexcellenciáját, méltóztassék az egyesületnek ezt a kérését személyes közbenjárással is támogatni.

4. Az államvasúti tűzifaszállítások ügye:

Biró Zoltán folytatólagosan az államvasúti tűzifaszállítások kérdését ismertette; közli, hogy az államvasutak évi faszükség- lete 12—14.000 vagón. Ez kb. 8—10%-át képezi a magyar fater- melésnek. Addig, amíg a belföldi termelés idegenkedett az állam- vasutaknak történő szállításoktól — ami kb. 1929-ig tartott —, addig nekünk bizonyos mértékig csendben kellett maradnunk, mert hiszen joggal érhetett bennünket a szemrehányás, hogy nem tudjuk fedezni az államvasutak szükségleteit.

A magyar termelés két év óta megmutatta azt, hogy nemcsak a képesség, hanem az akarat is megvan benne erre a célra. Ben- nünket két szempont vezet. Egyik az, hogy ezt az igen fontos közszállítást teljes egészében a magyar termelés részére biztosít- suk. Ma, amikor a magyar termelésnek az elmúlt évről 30.000 vagón visszamaradt készlete van és az ideai termelés ehhez még hozzájön, nem nyugodhatunk bele abba, hogy az államvasutak részére csak egy darab fát is külföldről szerezzenek be! (Ügy van!)

A másik szempont az, hogy igenis az államvasutak ehhez a beszerzéshez úgy jusson hozzá, azon a legolcsóbb áron, amelyet egyáltalában meg lehet ajánlani.

A magyar termelők a cser tűzifa árát októbertől kezdve 10 pengővel vagónonként leszállították.

A magyar fatermelés a védelmet nem azért kéri, hogy azzal a közönség bőrére visszaéljen, hanem, hogy meg tudjon élni, ki tudja venni a készletekből a bennük fekvő pénzt, mert az a ves- zély fenyegetett, hogy az e téli termelés a termelőknél és az uradalmaknál jelentősen visszaesik.

A választmány a beadványt elkészítette, amely szerint a kor- mány kötelezze az államvasutakat arra, hogy az egyes fogyasz- tási gőcpontokra vonatkoztatva írja ki a versenytárgyalást, kö- vetelje meg, hogy az ajánlott anyag belföldi származását igazol- ják, jelentse ki azt, hogy az ajánlatban megjelölt feladóállomá- sokhoz ragaszkodik.

Ez a megoldás mindkét fél részére nagy megnyugvással fog szolgálni, mert két előnye van: egyik az, hogy az összes ajánla- toknak a sorsát 24 órán belül el lehet intézni, a másik előnye pedig az, hogy az államvasutak legalább 10%-kal olcsóbban fogja faszükségletét biztosítani, mint a múlt évben.

A közgyűlést az indítványt egyhangúlag elfogadta.

5. A tűzifa keverésére vonatkozó törvényjavaslat.

Ennek a törvénytervezetnek a kérdése — folytatta Biró Zoltán — három hónap óta vajudik, dacára annak, hogy a magyar termelésnek meglehetősen egzisztenciális érdekei fűződnek hozzá. Vissza méltóztatnak emlékezni rá, amikor a legelső tárgyalás volt ebben az ügyben, azt mondtam, hogy ennek a törvényjavaslatnak a megoldása hosszú ideig fog elhúzódni. Sajnos, ez bekövetkezett.

Még szomorúbb, hogy Magyarországon törvénytervezetre van szükség azért, hogy egyes nagyvárosokra a magyar termelésű anyagot ráoktrojálják. Elsősorban Budapestről beszélek. Azt a szemrehányást, amit az Elnök úr öccellenciája tett az egész kereskedelemnek, meg méltóztatnak engedni, hogy én erről a helyről irányítsam mégegyszer a budapesti kereskedelem felé, amelyik nem tudja a maga kebelében megcsinálni azt, hogy egyetemleges becsületbeli kötelességének tartva ezt, a publikumára a magyar anyagot oktrojálja rá. Itt a vevőnek kell a kereskedőtől magyar árut követelnie.

Ha a kereskedelmet valamiért meg lehet vádolni, ez az, hogy 80, 70, vagy akár csak 60 budapesti gőzfavágó nem tudja azt mondani: „Mi pedig 30%-ig magyar fát adunk, ha meg is feszül a publikum.” Talán rosszabb a magyar fa, mint a külföldi? Hiszen a magyar cser sokkal jobb, mint a bükk! Aki csak egyszer fűtött magyar cserfával, fűtülni fog a külföldi bükkfára.

Tisztelt Közgyűlés!

A törvényjavaslat igen sok retortán keresztülmenve, a földművelésügyi minisztériumban már megérett. Letárgyalták az összes érdekeltségekkel; az eredeti alaknak eddig legnagyobb ellenzője, a Kereskedelmi és Iparkamara is elfogadta az új tervezetet, nekünk meg kötelességünk, hogy a nyilvánosság előtt is támogassuk a javaslatot, amelyet a földművelésügyi miniszter úr tett. A javaslat legfőbb pontjai a következők: a közintézményeket a hazai dorongfának a fogyasztására kell kötelezni.

Még ha az intézmények tisztviselőik részére szerzik is be a kedvezményes fát, — ha jó a kedvezmény, legyen jó a magyar fa is.

A másik kérdés, hogy bizonyos helyeken maga a közvetítő faaprító köteles legyen bizonyos százalék erejéig magyar fát beszerezni. A mi szándékunk nem az, hogy a publikum, a fogyasztóközönség zaklatva legyen. A kereskedőknek módjukban áll a szállítólevéllel igazolni, hogy megfelelő százalékban beszerezték a magyar fát.

A harmadik kérdés: A földművelésügyi miniszter úr kérésünkre bevette a javaslatba, hogy mindazok az uradalmak és termelők, akik kizárólag hasábfaszállításra vannak kötelezve, azt dorongfával is helyettesíthessék.

Kérdem, tisztelt Közgyűlés, akkor, amikor a tavalyi felesleghez az idei termelést is hozzászámítva, legalább 90.000 vagón hasábfá marad meg a magyar fogyasztók részére, nem tudjuk-e keresztülvinni azt, hogy a magyar fa továbbra is meg legyen az 58 pengős vámmal védve?

Az a kérésem, hogy minden egyesületi tag tartsa kötelessé-

gének a nyilvánosság előtt is támogatni ezt a törvénytervezetet és eljárni annak érdekében, hogy ezzel a kérdéssel végre eredményre jussunk és a közönséget végre meggyőzzük arról, hogy a magyar fa jó és a közönségnek kötelességet elfogyasztania a magyar fát akkor is, amikor helyette külföldit is kaphatna.

Vuk Gyula: Méltóztassanak megengedni, hogy pár szóval rámutassak Biró Zoltán öméltóságának arra a kijelentésére, amely, nézetem szerint, tévedésen alapul. Azt mondotta ugyanis öméltósága, hogy a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara volt ennek az akciónak legnagyobb ellenzője. Ez határozottan tévedés, mert én magam is részt vettem azokon a tárgyalásokon, amelyek a Kamarában ebben az ügyben lefolytak és elmondhatom, hogy a Kamara az erdőbirtokosságnak azt a kívánságát, hogy elsősorban magyar fa kerüljön forgalomba, igenis akceptálta és teljes mértékben ennek az ügynek szolgálatába állott. A Kamara kifogása az volt, hogy ne keverés módjával oldassák meg ez a kérdés, mert ezt keveréssel megoldani nem lehet. Az erdőbirtokosságnak sem érdeke egy olyan törvényjavaslatot előterjeszteni, amelyik nem oldja meg az erdőbirtokosság érdekét és nem védi meg a kívánságait. Nem tartom lehetségesnek, hogy meg lehessen ítélni a keverés módjából azt, hogy a fa külföldi-e, vagy belföldi. Ezt egyetlen szakértő sem tudná megállapítani. A Kamara teljesen megértette és hozzájárult a kérdés lényegéhez, azonban csak a módzat ellen volt kifogása és indokolt is volt ebbeli aggálya.

A földművelésügyi minisztérium egy héten belül három törvényjavaslatot készített, ez mutatja azt, hogy a minisztérium is helyeselte a Kamarának a módzatra irányuló véleményét. Sikertült egy olyan szövegezést találni, amely kielégíti a kormány és a Kamara kívánságait.

Hadik János gróf: A legutolsó szövegezés tényleg megnyugtató-e a kormányt, mint a Kamarát és elsősorban a termelőket is?

Vuk Gyula: A kormányt, nem tudom, megnyugtató-e. Az erdőbirtokosság érdekeit kötelességemnek tartom védeni. Én azzal védtem az erdőbirtokosság érdekeit, hogy indítványoztam, hogy egy olyan törvényt hozzanak, amelyik megvédi az erdőbirtokosság érdekeit, teljesíti kívánságait, azonban anélkül, hogy a kereskedelem ellenkező zaklatásnak legyen kitéve, amely szerintem kivihetetlen. Nem lehet megoldani, mert nincsen olyan szakértő, aki ebben ítéletet tudjon mondani. Én csak arra tudok nyilatkozni, hogy a földművelésügyi minisztérium kívánságait a legutolsó szöveg, azt hiszem, kielégíti, mert a szövegezés tőle származik.

A Kamara is hozzájárult — mondom — a szöveghez; az ügy most a kereskedelmi minisztériumban van.

Hadik János gróf: Ezt mindenestre megnyugvással vesszük tudomásul és a végleges véleménnyilvánítást fenntartjuk arra az időre, amikor az ügy megjárta a kereskedelmi minisztériumot.

6.00 **Állásfoglalás az államerdészeti tisztikar normálstátusa ügyében:** az államerdészeti tisztikar normálstátusa ügyében

Biró Zoltán: Méltóztassanak megengedni, hogy egy táviratot olvassak fel:

„Ez a kérdés az államerdészeti tisztikar normálstátusa ügyében”

„Az egri érseki uradalom erdőtisztikara az állami erdőmérnöki kart ért sérelmek ellen a legélesebben tiltakozik és egyben az állami erdőmérnöki karnak a státuszrendezéssel kapcsolatos jogos kívánságait minden tekintetben támogatja. Kérjük ezt a közgyűlés tudomására hozni. Urbantsek Ignác urad. erdőtanácsos, Terstyánszky Dezső urad. erdőmester, Mester János urad. erdőmérnök, Bernáth Kálmán urad. s. erdőmérnök.”

Tisztelt Közgyűlés!

Felolvasom a szerény tudásom szerint megszerkesztett memorandumot. Méltóztassanak hozzászólni, s ha úgy találják, hogy a memorandum pótlásokat kíván maga után, vagy nem megfelelő, akkor alakítsanak egy három- vagy négytagú bizottságot a memorandum megszövegezésének végrehajtására.

Biró Zoltán ezután felolvasta az államerdészeti tisztikar normálstátusa ügyében megfogalmazott állásfoglalását, melyet a Közgyűlés nagy tetszéssel fogadott.

Róth Gyula: Tisztelt Közgyűlés! Az Elnök úr őexcellenciájának megnyitója és ez a javaslat teljesen kimerítik a kérdést. De úgy érzem, hogy ennél az alapvető fontosságú kérdésnél nem elégedhetünk meg azzal, hogy egyszerűen elfogadjuk a javaslatot, amit az elnökség felolvas. Hozzá kell szólnunk ehhez, hogy dokumentáljuk a kérdés rendkívüli fontosságát és együttesen kérjük az elnökséget, hogy a lehető legnagyobb eréllyel álljon fel érdekeink mellett. Legyen szabad arra kérnem az Elnök úr őexcellenciáját és mindazokat az urakat, akiknek alkalmuk van a földművelésügyi miniszter úrral személyesen érintkezni, hívják fel a miniszter úr magas figyelmét arra, hogy ez az irányzat, a minden téren való leépítés irányzata, amely a miniszter úr önagyméltósága részéről inaugurálva van, beláthatatlan káros kihatással lesz a magyar erdőgazdaságra, sőt annak csődjéhez fog vezetni. Nem tudok mást elképzelni, mint azt, hogy a miniszter úr is politikai nyomás alatt áll és neki is szolgálatára lehetünk, ha önagyméltósága háta mögé állunk. A létszámapasztás terén mi is hibáztunk, azt, hogy az Alföldfásítás kérdésénél mi mindig a kollegáink nehéz helyzetére hivatkoztunk. Ez mások előtt azt a benyomást keltette, hogy ekkor csak a magyar erdőtisztikar érdeke vezetett bennünket.

Nem mutattuk ki egészen azt, amire az Elnök úr őexcellenciája és Biró öméltósága is kitért, hogy a mai helyzet lehetlenné teszi a magyar erdőmérnök számára, hogy a jogos igényeknek s az ő saját kötelességének megfelelőhessen. Ott, ahol sok ezer katasztrális holdon szétszórtan akad egy-egy erdőmérnök, szó lehet arról, hogy bizonyos felügyeletet gyakorol, de belterjes erdőgazdaságról, erdőápolásról, állománynevelésről, ilyen körülmények között szó nem lehet.

Má adtam át az ügyvezető elnök úr öméltóságának egy-néhány külföldi adatot, amelyek erre világot vetnek. Nem térek most ki ezekre, de alkalomadtán egy cikkben beszámolok ezekről.

Méltóztatnak tudni, hogy három vagy négy évvel ezelőtt a miniszter úr nagy örömeinkre egy hatalmas nagy kormányprogramot mutatott be az alföldi fásításról.

Ma a búza nem hozza be azt a pénzt, ami a fára kimegy. Azt hiszem, ez egymagában elég, hogy az alföldi fásítás fontosságát megokoljuk.

A nemzetgyűlés előtt bejelentett és a törvényben gyökerező kormányprogram három év alatt teljesen szétfoszlott és nem valósult meg belőle semmi sem. Pedig ez egy 150 éve húzódó kérdés, amit megoldani erkölcsi kötelességünk.

Ki kell térnem a főiskola kérdésére is.

A főiskolához a miniszter úr nagyon ragaszkodik és mégis beleegyezett abba, hogy egyik évről a másikra a főiskola hitele 36%-kal lett leszállítva.

Ez rendkívüli hátrány és nem tudjuk legyőzni. A legszükségesebbeket sem tudjuk pótolni a tudományos kutatás és a kísérlet-ügy terén.

Két évvel ezelőtt a miniszter úr megbízásából Pfeiffer ömél-tósága meghívta a külföldi erdészeti kísérleti állomások vezetőit hazánkba. Ez a hazai kutató intézetre fokozott munkát jelent, mert egy ilyen nagyszabású kongresszust, ahol a világ minden tájáról érkezett 250 ember jelenlétéről van szó, nagy munkával kell előkészíteni. Anyagi pótlást azonban nem kaptunk, sőt munka-erővel sem rendelkezhetünk. Ideiglenes emberekkel kellett dolgozni a tudományos kutatásoknál. Méltóztassanak elképzelni, mit jelentett ez.

Az utolsó kérdés a létszámapasztás kérdése. Beszélünk mi új erdőtörvényről? A létszámapasztással, ha az keresztülmegy, ez a létszám a háború előtti létszám alá fog leszállni és akkor hoz-zunk mi egy törvényt, ami fokozott kötelességeket rak ránk, és amit teljes lehetetlenség lesz keresztülvinni? Hát nem tudjuk azt kérni, hogy ne csináljanak törvényt a törvényből, amit úgysem tudunk végrehajtani?

Mégegyszer kérem a kolléga urakat — ezúttal hozzájuk szö-
lok — és kérném az Elnök úr öexcellenciáját, hogy méltóztassék befolyásukat a miniszter úrnál latba vetni, hogy háriítsa el a ma-gyar erdőgazdaság felől ezt a súlyos csapást.

Czillinger János: Tisztelt Közgyűlés!

A magán erdőmérnöki kar nevében csatlakozom az indít-ványhoz. Az állami erdőmérnöki kart ért sérelem egyben a mi sérelmünk is, mert az egyenlő elbánás elvének ilyen súlyos mér-tékű negligálása nem csupán az állami erdőmérnöki kar sérelme, hanem egyidejűleg a mérnökséget fájdalmasan érinti, valójában pedig a mérnöki tekintélyt aláássza.

Tiltakozásunkban arra kell a fősúlyt fektetni, hogy ez az intézkedés egyben közsérelem is. A mai erdőgazdaság olyan óriási feladatok előtt áll, mint még soha. 25 év óta készül az erdőtör-vény, ami most fog betetőzés alá kerülni. Ha valaki elolvassa az egyesület nem rég kiadott „Emlékirat”-át — amelyet minden tag-társunk megkapott —, kétségbeesik azon, hogy hogyan történhetik meg az, hogy ami a búzakérdés az egész országban, az egész világot foglalkoztatja, addig ezzel a reánk nézve teljesen hasonló súlyú és fontosságú fa-importkérdéssel senki sem foglalkozik a nagyközönség körében.

Lehetetlen dolognak tartom azt, hogy mi az ellenségeinknek súlyos milliákat küldjünk ki, ellenségeink pedig a saját nevelte erdőinkkel gyilkolják meg erdőgazdaságunkat és egész gazdasági életünket. Én azt tartom a legfontosabb lépésnek, hogy mindazokat a kérdéseket, amelyeket öngyméltósága expozéjában előadott, szervezett erdőgazdasági programmba foglalva, öngyméltósága zászlójára írja és mi ezt minden vonalon keresztülvigyük.

Hadik János gróf: Azt hiszem, mindnyájan teljesíteni fogjuk kötelességünket, én azonban csak az elnökség és a magam nevében szólhatok: legyenek arról meggyőződve, hogy amit ebben a kérdésben meg lehet, azt meg fogom tenni és fokozott energiával látok neki ennek a teendőnek, amikor nemcsak jogos igények megvédéséről, hanem nagy igazságtalanságok elhárításáról van szó. (Hosszantartó éljenzen és taps.)

7. Lengyel Sándor segédtitkár olvasta fel ezután Róth Gyula vál. tag átiratát a soproni főiskola ügyében.

Bíró Zoltán: Ezzel a kérdéssel egyesületünk szakoktatási bizottsága és igazgatóválasztmánya is foglalkozott. Mindkét bizottság azon az állásponton állt, hogy azon határozatot, hogy az önálló főiskolának egyetemi rangra való felemelését kívánja, ezt a követelést továbbra is fenntartja és kéri a minisztériumot, hogy az erre vonatkozó szabályzat azon részét, amelyet a minisztérium életbe tud léptetni, igenis léptesse életbe. Ezekkel a kérdésekkel kapcsolatosan egy másik kérdés is megtárgyalásra vár, az, hogy vannak adjunktusok és tanársegédek, akik mint ideiglenesen kinevezettek szerepelnek egy szűk státus keretén belül, nollott a régi szokás az volt, hogy ezek az üzemi tisztviselők keretébe voltak behelyezve; erre szükség volna azért is, hogy a gyakorlati gazdasági életre a megfelelő gyakorlatuk meglegyen, azonkívül ez az előhaladásukat is biztosítaná. Ma ezekben a szegény fiatalemberekben csak az ambíció tartja a lelket.

Javaslatom: a soproni főiskola fejlődéséhez szükséges reformok megvalósítása rendkívül sürgős probléma, éppen azért méltóztatnának egy bizottságot kiküldeni, amelyik a memorandumot ebben az értelemben szerkessze meg, hogy igenis Sopron városának 10 éves népszámlálási jubileumára való tekintettel kérjük azt, hogy az egyetemi rangnak külső és belső attributumát kapja meg a főiskola és addig is a szervezési szabályzatnak miniszteri jóváhagyással elintézhető részeit léptessék életbe.

Hadik János gróf: Bíró Zoltán öméltóságának javaslatát határozatként kimondom.

Tisztelt Közgyűlés!

Azt hiszem, hogy a mai tárgyalás eléggé bizonyította, hogy a rendkívüli közgyűlés összehívása nem volt felesleges. (Úgy van!) Szükség volt rá azért, hogy minden illetékes helyen lássák azt, hogy az Erdészeti Egyesület a legobjektívebben igyekszik megítélni az egyes kérdéseket és nem foglal állást feltétlenül a kormány mellett olyanképpen, hogy annak minden intézkedését csak helyesli, hanem objektíve, a maga meggyőződése szerint foglal állást minden kérdésben, amellyel nemcsak az erdészeti tisztikar érdekeit, hanem országos érdekeket akar védeni. Segíteni

akar a kormánynak azzal, hogy az igazi helyes utat az országos dolgokban megtalálja. Kijelentem, hogy nem vállalhatok felelőséget akciónk sikeréért, de legyenek meggyőződve arról, hogy a legnagyobb eréllyel fogunk küzdeni, hogy ezeket az országos érdekeket megvédhessük. (Lelkes éljenzés és taps.)

K. m. f.

Írói tiszteletdíjak. Az Országos Erdészeti Egyesület 1930. évi május hó 30-án tartott igazgatóválasztmányi ülésében elhatározta, hogy az egyesület 1930. évi július 1-től kezdődően az Erdészeti Lapokban megjelenő cikkekért írói tiszteletdíjat fizessen. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt. Szíves tudomásulvétel végett közli: a kiadóhivatal.

Adó és könyvelés. Értesítjük t. tagjainkat, hogy adó- és könyvelési ügyekben szerkesztőségünk díjmentesen ad felvilágosítást.

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK

KÖZLEMÉNY.

A m. kir. erdőöri és vadöri iskoláknál (Esztergom és Szeged—Királyhalom) az 1931 szeptember havában megnyíló tanfolyamra való felvételi kérvényeket ezévi június hó 1-ig kell benyújtani.

A részletes pályázati feltételeket 40 fillér előzetes beküldése ellenében a m. kir. erdőöri és vadöri iskola küldi meg az érdeklődőknek, amely iskolába a pályázó magát felvétetni kívánja.

Budapest, 1931. évi március hó.

Mayer János s. k.,
m. kir. földművelésügyi miniszter.
